

Supernerd #2

Forever Nerd

Supernerd #2

Forever Nerd

Emmy van Ruijven

Supernerd 2: Forever Nerd
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Emmy van Ruijven

Omslagillustratie & binnenwerkillustraties: Emmy van Ruijven

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Marieke Veringa & Jen Minkman

Binnenwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave maart 2022

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wat vooraf ging...

Steph droomde er altijd al van om een superheld te zijn, maar nu Den Bosch wordt overspoeld met demonen en een groep superhelden beroep hebben gedaan op haar krachten, blijkt het allemaal toch zwaarder dan verwacht.

Samen met haar beste vriend Henry probeert Steph om June, Jared, Tristan, Rosie en Julian te helpen het kwaad te stoppen. Terwijl ze gevoelens voor Rosie begint te ontwikkelen, goede cijfers op school probeert te halen én haar vermogen om de toekomst te tekenen zich manifesteert, ontwikkelt ze zich van een spelletjesspelende geek in een echte held.

Met Halloween heeft een krachtige demon de poort naar de onderwereld geopend en daarbij een van Stephs vriendinnen gedood. Julian bleek aan de kant van de demonen te horen en maakte de moeilijke opgave waar de groep voor stond helemaal onmogelijk. Gelukkig wist Steph de demon te doden, maar niemand leek door te hebben dat een nog groter kwaad zich in één van hen wist te nestelen.

Proloog

Ik wil er zo graag uit.

Niets liever dan losbreken uit deze mentale gevangenis.

Het is alsof mijn bewustzijn constant aan de oppervlakte schemert, maar geen mogelijkheid ziet om door te breken. Ik zie alles en met walging moet ik toekijken hoe mijn lichaam keuzes maakt die ik absoluut niet zou nemen. Ik heb mensen – al zou ik ze niet zo noemen, ondanks hun verschijning – gestraft op manieren die een horrorfilm doet lijken op een schattig kattenfilmpje. Ik heb gebouwen weggevaagd, puur omdat dat monster binnenin me ze lelijk vond. De mensen die er woonden interesseren hem niet. Ze stonden in de weg, dus weg ermee! Langzaam merk ik dat mijn geest beïnvloed wordt en dat ik ook zo begin te denken. Dat boezemt me ontzettend veel angst in, dus probeer ik alleen nog maar aan mooie dingen te denken. Bloemen, de zon, Steph.

Ik herinner me het gevecht bij de draak nog goed, al ben ik kwijt hoe lang het precies geleden is. Het kunnen uren zijn, dagen en misschien zelfs weken. Vast geen jaren. Ik hoop dat alles goed is met de anderen. Het doet me pijn om te herinneren hoe Steph de moed vond de demon te steken, niet wetende dat de demon grijpsde op het moment dat hij me in de ogen keek. Een tel later voelde ik een enorme kou, alsof ik verdronk, en toen was ik alle controle kwijt. Iets groters en iets machtigers had bezit van me genomen. Hoe hard ik ook vocht, het was voorbij.

Op dit moment staan we op een van de torens van de kerk die deze stad zo

kenmerkt. Onder ons loopt er een diepe scheur in de grond van hier naar de draak, waar demonen uit omhoog kruipen. De stad vervalt in een hoog tempo en wordt meegesleurd in de opengebroken leylijn. Elk moment zie ik meer mensen rondlopen met het zwart in hun ogen. Ze maken zich klaar voor een strijd en mijn lichaam zal deze leiden, want elke demon luistert trouw naar dit monster. Naar mij. En daar voelt het wezen in mij enige trots bij. Trots en verveling, alsof het allemaal niet snel genoeg gaat.

Ik voel dat ik mezelf omdraai en naar de horizon tuur, waarna mijn mondhoeken omhoog schieten en er een tevreden geluid uit mijn mond komt.

'Perfect' zegt de demon met mijn stem. Ik ga naar binnen, waar de jongen zit die ik ooit vertrouwde met mijn leven, maar wiens aanblik nu alleen al voldoende is om walging en woede op te roepen. Het monster vindt mijn emotie alleen maar grappig. 'Ze haat je,' zegt mijn stem. 'Ik voel haar woede borrelen in dit lijf. Het voelt heerlijk.' Ik buk en pak Julian stevig bij zijn kaak. Er staat angst in zijn onnatuurlijk blauwe ogen. 'Aan het werk jij, maak jezelf nuttig.' Ik laat de jongen los en Julian krabbelt overeind. Hij deinst achteruit als hij zijn evenwicht gevonden heeft. Hij knikt en stamelt een 'ja, heer,' en rent er dan vandoor om weg te vliegen. We zijn weer alleen. Zijn angst heeft ons gevoed. De demon is haast dronken van zijn macht en voelt zich onoverwinnelijk.

Mijn lichaam daalt met een opgeheven kin de vele traptreden af. Onze voetstappen echoën door de ruimte en we lopen zelfverzekerd naar het altaar. Vroeger een prachtig historisch stuk, nu zwartgeblakerd en kapot. We steken een kaars aan en uit mijn mond komen woorden in een taal die ik niet begrijp. Elke lettergreep doet gruwelijk veel pijn en mijn geest trekt zich nog verder terug van de oppervlakte. Ik besef maar al te goed waar de demon mee bezig is: een ritueel. Daar zijn ze dol op. Dat wist ik al voordat mijn lichaam werd overgenomen. Hun rituelen - zo leerde ik - maken dat het gewone volk niet door lijkt te hebben dat ze er zijn. De meeste mensen vergeten het simpelweg: de gebouwen, hun geliefden die zijn overgenomen en andere verschrikkingen die ze hebben gezien. De betovering van de demonen is als een vergif voor de mensheid en maakt het kinderspel voor hen om hun geesten te breken en hun menselijke lichamen over te nemen. Ik ben bang dat Jared, June, Tristan en vooral Steph zullen vergeten wie

ik ben. Dat ik voor hen straks niets anders meer ben dan een omhulsel waar een groot kwaad in huist. Of dat mijn geest ook afsterft en zal vergeten dat ik ooit een gewoon meisje was.

Die angst maakt al snel weer plaats voor woede. Ondanks die gruwelijke taal mag hij mij niet klein krijgen. Ik dwing mijn geest zich uit te strekken en de grenzen van de mentale gevangenis te verkennen. De demon reageert meteen en pauzeert zijn ritueel even. Onze vingers zweven even boven de symbolen die met een scherp mes in het marmer van het altaar staan gekerfd. Ze gloeien even op.

Dit moment gebruik ik om te proberen met deze 'heer' te communiceren.

'Hey, lelijkheid,' sis ik in gedachten naar hem.

Zijn gelach dreunt door mijn lijf. 'Denk je dat je me zo tegen kunt houden, klein dom mens?'

'Nee. Ik wil gewoon met je praten,' antwoord ik.

'Vertel, ik luister.' Hij klinkt nieuwsgierig en laat een afwachtende stilte vallen. Opeens kan ik geen woorden meer vinden om hem te overtuigen.

'Ik wil mijn lijf terug, ga weg!' denk ik zo hard mogelijk. Ik moet zeggen dat ik onder de indruk ben: nog nooit sprak hij echt terug. Mijn verwondering en hoop verdwijnen echter meteen weer als ik overspoeld word door een gevoel van angst. Ik weet dat hij dat doet, maar toch kan ik het niet naast me neerleggen.

'Ze zullen je vergeten,' zegt hij. 'Dat doen ze altijd. Stil nu, ik heb werk te doen.' Het voelt alsof hij een deur dichtgooit en me buitensluit. Alsof er niks aan de hand is, gaat hij verder met zijn ritueel.

Was er maar een manier om hém op te sluiten en de deur voor hem dicht te gooien. Misschien dat ik mijn krachten kan leren ontwikkelen zodat ik wél door de barrière kan komen en de touwtjes weer in handen kan nemen. Ik zal er vanuit mijn gevangenis alles aan doen om het proces te vertragen, zodat Steph en de rest - ervan uitgaande dat ze zonder al te veel kleerscheuren hebben kunnen vluchten - dit op tijd kunnen stoppen. Ik zal op hen wachten en als het zover is, zal ik er zijn. Ik zal mijn lichaam terugkrijgen en ik zal overwinnen. En dan zal ik weer met haar zijn...

Het steentje ketst drie keer over het water en zinkt dan weg onder het donkere oppervlakte. Ik reik naar een volgende kiezel, als er vlak naast me een enorme plons klinkt. Ijskoud water spettert over mijn schoenen en doorweekt de onderkant van mijn broekspijp. Binnen een tel zijn ook mijn lekkere warme sokken - mijn laatste schone paar - doorweekt. Ik spring naar achteren met een verontwaardigde ‘hey!’ die over mijn lippen schiet. Jared staat er een beetje verloren bij terwijl hij de verdwijnende kei met zijn blik volgt in het ijskoude water.

‘Hoe deed je dat?’ broemt hij. Ik pak een steentje en zwijgend herhaal ik mijn techniek. Onbewust denk ik terug naar vroeger, toen ik dit samen met mijn vader deed terwijl hij de zonsondergang aan het schilderen was en ik me begon te vervelen omdat ik mijn kleurboek vol had.

Door de constante spanning, omdat we de afgelopen weken van plek naar plek zijn verkast, heb ik geen enkel moment gehad om me te kunnen vervelen. Ik ben blij met de rust van dit moment. Steentjes keilen is een welkome afleiding om mijn gedachten te verzetten. Een paar maanden terug was mijn grootste probleem nog of ik mijn dobbelstenen wel bij me had voor een potje *Dungeons & Dragons* en nu zit ik hier tussen een aantal superhelden terwijl mijn woonplaats wordt opgeslokt door demonen. Ik stoot een vreemd lachje uit en voel een arm om me heen slaan. Henry leunt met zijn hoofd op mijn schouder. Zijn baard kriebelt in mijn nek.

‘Een superheld zijn is toch heel anders dan we ons hadden voorgesteld,

niet?’ mompelt hij tegen mijn schouder.

‘Het is niet bepaald *Winx Club* nee,’ antwoord ik droogjes.

Nog een plons, een nog sterkere dan zojuist, waardoor er een golf Maaswater over ons heen klotst en we ruw uit ons moment geschud worden.

‘Jared!’ roep ik uit en ik pak mijn bril van mijn neus om het glas te drogen. Henry vist een stuk waterplant uit zijn lange, loshangende haar.

‘Ik snap het echt niet,’ bromt de helft van de tweeling, terwijl hij de volgende kei oppakt. Ik graai het stuk steen van het formaat baksteen uit zijn handen en geef hem het kiezeltje dat ik nog in mijn vuist geklemd heb.

‘Je hebt een plat steentje nodig,’ verklaar ik. Ik pak een nieuwe en buig een beetje door mijn knieën en keil het schijfje dan over het water. Na vijf sprongetjes verdwijnt het in het donkere water. Jared kijkt me met een frons aan en probeert het dan nog een keer of vijf, voordat het een miezerig sprongetje maakt.

Ik bibber, maar de kou kan me op dit moment niks schelen. Niks kan me op dit moment eigenlijk echt nog interesseren. Voor mijn part vries ik hier nu ter plekke dood en dan hoeft ik niet meer verder in de nachtmerrie van mijn leven. Het is alsof ik een deel van mezelf ben kwijtgeraakt toen Aurora stierf en Rosie werd overgenomen. Ik dácht dat we hadden gewonnen toen ik dat potlood omhoog stak om de demon te vernietigen.

‘Gaan jullie mee?’ De andere helft van de tweeling komt aanlopen met twee goedgevulde shoppers. ‘Ik heb weer genoeg verzameld en Tris heeft een nieuwe plek gevonden.’ Hopelijk is het dit keer geen rottend tuinhuis waar we midden in de nacht uit weg worden gedreven door een aantal woeste waakhonden. Serieus, ik heb nog nooit zo hard gerend.

We knikken en lopen naar de grote auto die klaarstaat en stappen in. Tristan is zijn navigatie aan het instellen en begroet ons met een knikje. Hij is stiller geworden sinds het voorval. Sinds Julian.

‘Waar gaan we naartoe?’ vraagt Henry als hij zijn gordel dicht klikt. Hij hoest even flink, want na twee nachten in dat eerder genoemde tuinhuis, werd hij flink verkouden. We waren zelfs bang dat hij een longontsteking had opgelopen. Gelukkig heeft Tristan hem kunnen oplappen, maar sindsdien

heeft hij wel een naar hoestje. Ik kruip naast hem op de achterbank en hij knijpt even zachtjes in mijn knie voordat hij zijn haar bijeen bindt in zijn kenmerkende *manbun*.

‘Ik heb een verlaten camping gevonden in een bos hier vlakbij,’ vertelt Tristan, die ons even via de achteruitkijkspiegel aankijkt. De motor komt brullend tot leven en de auto springt met een schok vooruit, waardoor ik door elkaar word geschud. ‘Het is denk ik een kwartiertje rijden.’

Het landschap zoeft voorbij en hoewel Tristan met een boog om de stad rijdt, komen we genoeg plekken in het landschap tegen die ons met de neus op de feiten drukken: Den Bosch is verloren en overgenomen door het kwaad. Waar men een paar maanden geleden nog deed alsof er niks aan de hand was, is de stad nu veranderd in een soort spookstad waar overgenomen demonen je zomaar vanuit een steegje kunnen belagen. Eén ding viel ons wel op: de massahysterie is uitgebleven. Het is bijna alsof het nooit anders is geweest en dat vind ik misschien nog wel het meest angstaanjagende van alles. Ik had verwacht dat er een soort explosie van nieuws zou zijn en dat we bedolven zouden worden onder militaire hulp en de media. Beide gewoon niet. Net of ze Den Bosch en later Noord-Brabant gewoon hebben dichtgegooid. Een beetje alsof we de vuile vaat zijn die sloddervossen in keukenkastjes zetten om hun bezoekers te foppen. Het frustrerende van alles is dat we op een of andere manier ook niet echt contact lijken te kunnen maken met mensen buiten de provincies. Nieuwssites laden niet meer en alle berichten over demonen op social media zijn met een oogwenk weer verdwenen. Ik krabbel over mijn neusbrug, waar het masker dat we ter bescherming dragen, jeukt.

‘Is er verder nog nieuws?’ vraagt Henry na een pijnlijke stilte. Ik kijk op vanuit mijn demonische dagdroom en kijk met een korreltje hoop naar mijn nieuwe vrienden.

Tristan zucht achter het stuur. ‘Ik heb jullie vrienden nog niet gevonden en ook geen nieuws over Rosie en Julian. Ik denk dat...’

‘Nee!’ roept June. ‘We gaan er niet aan denken dat ze dood zijn. Dat wil ik niet.’

Ik slik een paar keer om de brok in mijn keel weg te krijgen.

‘Hoe zit het eigenlijk met de regering?’ vraagt Henry. ‘Doen die überhaupt iets?’

Tristans grip rond het stuur verstevigt en zijn toch al smalle lippen persen samen in een dunne streep. ‘Zover ik weet is het zuiden van Nederland hermetisch afgesloten. Niemand komt er nog in of uit. De nieuwsberichten spreken over testen, maar daar hoor je bijna niks meer over. Het verspreidt zich snel. Té snel. Als het zo doorgaat, vieren we de feestdagen in de hel.’

‘Om de dooie dood niet,’ bromt Jared. ‘Al moet ik ze allemaal eigenhandig de nek omdraaien.’

Het wordt weer stil in de auto. Iedereen is in gedachten verzonken en bezig met het verwerken van dit nieuws. We wisten het natuurlijk allemaal, maar een extra bevestiging is niet wat we wilden horen.

Ik vis mijn telefoon uit mijn zak. Hij was kapot, maar Tristan heeft hem op wonderlijke wijze weer in elkaar weten te zetten. Een derde telefoon in een paar maanden tijd had mijn rekening niet aangekund. Niet dat dit er ook maar ergens toe doet nu: alsof er nog een telefoonwinkel open is waar je even rustig een nieuwe smartphone kan komen uitzoeken. Gelukkig hebben we Tristan. Ik zou niet weten wat we zonder die jongen zouden moeten. We zouden hopeloos verloren zijn.

Met het idee om Rosies laatste berichtjes aan mij voor de zoveelste keer terug te lezen, ontgrendel ik mijn telefoon. Voor ik het echter weet, heb ik de chat met mijn moeder geopend en een berichtje naar haar gestuurd.

MAM. IS ALLES IN ORDE DAAR? IK HOU VAN JE. X

Een tijdje blijf ik naar mijn scherm staren, maar mijn moeder komt niet online. Het bericht is verzonden en aangekomen, maar de vinkjes worden niet blauw. Net als de vele berichten die ik ervoor heb gestuurd. Ik knijp in mijn telefoon en verbijt mijn tranen.

‘We zijn er.’ Tristan stuurt de wagen een landweggetje op en nog geen vijftig meter verder doemt er een gebouw op met daarop groot het woord *receptie*. De slagbomen zijn open en de parkeerplaats is verlaten.

‘Je zou zeggen dat iedereen zich schuil wil houden op een camping.’ June

zit tegen het glas gepakt en observeert de omgeving aandachtig. Ik geef haar wel gelijk: het is hier veilig en afgeschermd en er zijn veel plekken om beschermd van de elementen te kunnen slapen. Zeker nu er heel veel gebouwen weg zijn of zijn beschadigd, lijkt het me dat de inwoners van de stad toch ergens heen moeten.

‘Ja, dat dacht ik dus ook.’ Tristan zet de auto stil en trekt de handrem aan. ‘Maar ik heb de satellietbeelden bekeken en de warmtemetingen toonden geen mensen aan.’

‘Doe maar fancy,’ zegt Henry, die de jongen op zijn schouders klopt en het portier open gooit.

We stappen uit en lopen het park op. Het staat er verlaten bij en hier en daar is wat schade van de storm van afgelopen week. Er staan verschillende soorten huisjes, een aantal luxe tenten en hier en daar een achtergelaten caravan. Een tentdoek flappert in de wind, wat het geheel een nogal onheilspellende aanblik geeft.

Het wordt vroeg donker en daarom hangt er een blauwe schemergloed als een deken over de camping.

Een aantal van de huisjes is hoger gelegen. Eentje is zelfs gebouwd in een boom, met een bijpassende glijbaan naar beneden. Bij de aanblik daarvan heb ik meteen besloten dat ik daar wil slapen. Lekker hoog en droog en bovenal: veilig voor alles. Als een soort denkbeeldig luchtkasteel. Als ik dan moet kamperen, dan wel in een normaal bed, alsjeblieft. Ik snap echt niet waarom je vrijwillig buiten zou gaan liggen, hoewel we vroeger - toen mijn vader nog leefde - best vaak gingen kamperen. Als er ook maar iets is waar mijn moeder en ik een mening over delen, dan is het wel dat je buiten slapen koste wat kost moet zien te vermijden.

‘Zoek maar wat uit,’ zegt Tristan, die een aantal koffers uit de achterbak vist en naar een huisje loopt. ‘Zolang jullie je communicatiemiddelen bij je hebben, zie ik geen probleem in het verspreiden. Wie weet hoe lang we hier zullen verblijven. Ik ga proberen een datacentrum op te zetten, zodat we misschien anderen zoals wij naar ons toe kunnen trekken.’

‘En wat als we willen stoppen?’ Ik pak mijn tas aan, die Henry me aangeeft.

Even kijken ze me allemaal niet-begrijpend aan.

‘Dan helpen we je om Brabant uit te komen,’ zegt Tristan uiteindelijk. Ik knik. Het is een fijne gedachte dat niemand me verplicht door te gaan. Aan de andere kant verscheurt het me. Als Tristan had gezegd dat ik niet mocht gaan, was het veel makkelijker geweest om mezelf ervan te overtuigen dat er geen weg meer terug is. Urgh, wat een rotsituatie. Al een week loop ik met het idee rond dat ik er echt mee wil kappen. Dat het van mij niet meer hoeft omdat ik dit gewoon niet kan. Het idee alleen al dat ik nog een of andere traumatische ervaring moet meemaken, brengt het maagzuur omhoog. Ik denk dat ik dan echt breek. Als ik de tijd kon terugdraaien, was ik hier gewoon nooit aan begonnen. Niet om Aurora’s leven te redden, wel om mezelf zo snel mogelijk weg te jagen van het idee dat ik wel even een superheld kon worden. Wat dacht ik dan, dat het net zo kleurrijk zou worden als *Sailor Moon*?

Ik hijs mijn tas hoger op mijn schouder en loop in de richting van de boomhut. Het is een steile houten trap naar boven en als ik boven ben voel ik mijn hart kloppen in mijn keel. ‘De eekhoorn’ staat er met sierlijke letters op een houten plaquette naast de deur geschreven. Het is niet meer dan een veredeld tuinhuis en als ik binnenkom, zie ik dat het er niet beter op wordt. Een gammal stapelbed, een kleine houten tafel met twee stoelen, een kleine houtkachel, een keukenblok met - godzijdank - wel een koelkast en een waterkoker, een houten kast... en dat is het. Geen toilet, geen douche. Dat wordt midden in de nacht van de glijbaan af of plassen in een emmer. Toch besluit ik dat dit mijn plekje is.

Ik ruk het masker van mijn gezicht en leg het samen met mijn andere spullen op tafel. In vier stappen heb ik de ruimte overbrugd en ben ik bij het bed. Ik laat me langzaam op het onderste matras zakken. Het bed wiebelt een beetje en het matras voelt zachter dan ik had verwacht. Het beddengoed ruikt weliswaar wat muf, het is schoon en droog en dat zie ik maar als dikke winst.

In de kast en in het keukenblok blijkt wel het een en ander te liggen. De koelkast is leeg, maar er zijn borden, bekertjes en bestek. Ook vind ik een tosti-ijzer. Hier kan ik wel wat mee. Nadat ik mezelf enigszins heb

geïnstalleerd, ga ik weer naar buiten om de anderen te zoeken. Ik besluit de glijbaan te nemen, maar zit al snel een beetje klem. Al wiebelend met mijn billen kom ik langzaam naar beneden en met een plof beland ik op de ijsskoude grond. Een rilling gaat door me heen en ik sta snel op terwijl ik de dorre bladeren van mijn kont veeg. Ik besluit om naar de receptie terug te lopen in de hoop de anderen daar weer te treffen.

De picknickbank kraakt onder mijn gewicht en buigt een beetje door. Ik zet mijn voeten stevig op de grond om het gewicht te verdelen en meteen voel ik me een stuk stabiel. Ik hoor af en toe iemand praten, maar door de verdere afwezigheid van mensen, klinkt het als een spookachtige echo. Ik rilt, deels van de kou, en vis mijn telefoon weer uit mijn kontzak om te kijken of mijn moeder al een berichtje terug heeft gestuurd. Niks.

Een tijdje scroll ik doelloos door mijn social media feed. Op Instagram

zie ik bijna niks anders dan glimlachende gezichten met angstige ogen. Veel van de mensen die ik volg plaatsen niks meer en ik vraag me af of ze er nog wel zijn. Die gedachte voelt als een steen op mijn maag en zodra ik een foto van mijn nichtje - die triomfantelijk een pose met haar pijl en boog laat zien - een like heb gegeven, stop ik mijn telefoon weer weg.

Het is hier best mooi. De camping is weids opgezet en omringt door bos. Er zijn een paar meertjes, waarvan zich er eentje tussen mij en mijn huisje bevindt. Er hangt mist boven het water en als ik uitadem, kringelt de damp rond mijn gezicht. Het koelt af, en snel ook. Het begint ook al echt donker te worden. Waar blijft de rest nou?

Ik zet mijn communicatie-apparaatje aan. ‘Hallo?’

‘O, hoi Steph.’ Tristan reageert meteen. ‘Is er wat aan de hand?’

‘Nee, ik vroeg me gewoon af waar iedereen zit. Ik dacht dat we weer samen zouden komen?’

‘Ik ben nog bezig, maar June, Jared en Henry heb ik een tijdje terug al langs zien komen. Misschien zijn ze binnen in het hoofdgebouw?’

‘O.’ Dat steekt. Waarom heeft Henry me niet opgezocht?

Ik hijs mezelf overeind en wandel rustig in de richting van het receptiegebouw. Er brandt licht binnen.

Evenals buiten is het hier ook leeg. Ik hoor stemmen uit de richting van het café komen, dus zet ik koers om daarop af te gaan.

Het muzikale geluid van gelach komt me tegemoet als ik via de dubbele klapdeuren het café binnenstap. Het gesprek verstomd meteen en drie paar ogen draaien zich naar mij om.

‘Steph!’ roept Jared joviaal en hij houdt een bierflesje omhoog bij wijze van groet. Een van mijn mondhoeken kruipt omhoog en de donkere wolk in mijn gedachten klaart een beetje op.

‘Ik wist niet waar jullie waren,’ zeg ik ademloos, terwijl ik naar ze toe loop.

‘Wil je wat drinken?’ vraagt June behulpzaam, terwijl ze opstaat en ook meteen een stoel voor me bijshift.

‘Doe maar wat fris,’ antwoord ik, en al snel staat er een flesje cola voor

mijn neus.

‘Proost, jongens.’ Jared leunt naar de bar en zwaait met een nieuw flesje. Bij wijze van antwoord heffen wij ook het glas.

‘Misschien een beetje *too soon*,’ zegt Henry. ‘Maar we moeten ergens positief over blijven... Zoals het feit dat hier nog bier is.’

Jared grinnikt en ook op Junes gezicht speelt een kleine glimlach. Ik hou mijn hoofd schuin en bestudeer de anderen zwijgend.

‘We boffen met deze plek,’ zegt June na een korte stilte. ‘Hier kunnen we ons makkelijk een tijdje schuilhouden.’

‘Ja, dit is beter dan dat motel.’ Enthousiast begint Henry te vertellen over zijn huisje. Hij buigt naar June toe en grijnst. Een blos kruipt over haar wangen en ze speelt met een pluk van haar half uitgegroeide kapsel. Henry lijkt alleen nog maar oog voor haar te hebben en dat steekt me ook al. Jared lijkt er geen probleem mee te hebben. Sinds wanneer ben ik zo’n jaloers krenge?

Ik schrik me het apezuur als iemand opeens een hand op mijn schouder legt. Het is Tristan, die zich ook bij ons heeft gevoegd. Jared biedt hem meteen ook wat te drinken aan en onze technicus schuift een stoel aan, waar hij met een vermoeide kreun op ploft.

‘Nou, het werkt. Als alles goed gaat, kunnen we hier een tijdje blijven. Ik heb net de technische ruimte bekeken en er zijn geen storingen. Zelfs de WiFi werkt gewoon nog. We moeten er alleen op letten dat er mensen kunnen zijn die hetzelfde plan hebben. Er is namelijk een kleine supermarkt, water en natuurlijk een plek om te slapen. Ik stel voor dat we iedereen die geen kwaad in de zin heeft, gewoon toelaten. Wie weet dat ze ons kunnen helpen.’ We knikken. Het lijkt wel of ik in een post-apocalyptisch verhaal terecht ben gekomen, waarin de overgebleven mensen vechten tegen een kwaad dat ze toch niet kunnen stoppen en samen besluiten er maar het beste van te maken door een nieuwe commune op te richten.

‘Wil je nog steeds weg uit Brabant?’ vraagt Tristan. Hij kijkt me doordringend aan. Mijn keel is plots zo droog als een woestijn en ik slik. Ik schud mijn hoofd. Nee, ik wil wel bij ze blijven. Ik heb toch geen plek om naartoe te gaan.

Zodra ik terug ben in mijn boomhut en me uit mijn jas sta te wurmen, klopt er iemand op mijn deur. Ik trek het gordijntje opzij en zie Henry staan. Als ik de deur van het slot haal, stapt hij snel naar binnen, een vlaag koude lucht met zich meebrengend.

‘Wat is er toch met jou?’ vraagt Henry op de man af. Hij helpt me met mijn jas, die hij over een stoelleuning gooit, maar zijn gezicht staat nors.

‘Hoe bedoel je?’ kaats ik terug.

‘Elke minuut dat we samen zijn, verander je meer en meer in een muurbloempje. Waar is de Steph die ik ken? Het meisje dat op mijn rug zou springen en het liefst zo vals mogelijk meezingt met Disneyliedjes?’

‘Dat ben ik nog steeds,’ zeg ik zacht. Er begint zich een knoop in mijn borstkast te vormen en ik voel tranen in mijn ogen branden.

‘O ja? Zo gedraag je je anders niet. Ik zie je wel steeds kijken, met zo’n verlangende blik. En als je dat niet doet, dan staar je zwijgend in de verte.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik wilde dit gewoon niet, oké. Ik voel me gewoon heel rot.’

‘We voelen ons allemaal wel eens rot. Maar verdorie, Steph. Het is allemaal al zo heftig, ik kan er echt niet mee dealen als jij je zo gaat gedragen!’

‘Als wát gedragen, Henry? Het spijt me, oké? Ik dacht dat het super vet zou zijn om een superheld te zijn. Ik droomde altijd van de meest spectaculaire krachten... En dat we als een soort *Avengers* een droomleven zouden hebben. Maar wat blijkt? Het is gewoon kut om elk moment van de dag in gevaar

te zijn. Ik vind het verschrikkelijk dat niets meer is zoals het was. En mijn krachten zijn het meest nutteloos van allemaal.’ Mijn stem wordt steeds hoger en ik moet even naar lucht happen. ‘Ik ben geen superheld, ik ben een superlôser.’

‘Dat ben je niet. Kom uit die slachtofferrol,’ briest Henry, die met gebalde vuisten tegenover me staat. ‘Denk je dat ik op dit alles zit te wachten? NEE! Maar we kunnen niet anders, Steph. Dit is ons leven nu!’

‘En daar moet ik gewoon aan wennen!’ gil ik. Ik draai me om zodat Henry mijn tranen niet ziet stromen. Ik verwacht elk moment dat hij de deur uit zal lopen en me alleen zal laten. Dat zou ik tenminste gedaan hebben.

‘Wen er maar snel aan,’ bijt Henry me toe. ‘Je hebt gezien waartoe ze in staat zijn.’

‘Ja dat heb ik gezien!’ Woedend draai ik me om. ‘Ze hebben Aurora afgeslacht en Rosie van me afgepakt!’ krijs ik. ‘Weet je wel hoe dat voelt!?’

‘Ik weet precies hoe dat voelt.’ De kilte van Henry’s stem bevriest me tot op het bot. ‘Het waren ook mijn vrienden, Steph. Dus doe maar niet zo egoïstisch en zielig.’

Ik wil iets terugroepen waar ik later spijt van zal krijgen, maar zodra ik mijn mond open, klinkt er gegil van buiten. Henry en ik zijn onze ruzie meteen vergeten en haasten ons naar buiten, terug de kou in. Kleine sneeuwvlokken kietelen mijn blote armen, waar ik me totaal niet druk over maak als ik achter Henry aan de trap af stuif. ‘*What the f?!*’ roep ik, als ik hijgend en puffend achter Henry tot stilstand kom en net weet te voorkomen dat ik als een crash dummy tegen hem aan knal. Voor ons staan een kleine menigte in een halve cirkel en voor hen liggen drie figuren op de grond. Het zijn Jared, June en Tristan.

Ze worden op de grond gehouden door een onzichtbare kracht. Iets of iemand doet hen dit aan, maar ik kan niet precies zien wie van de figuren de schuldige is. Hun blikken staan leeg en zwarte lijnen ontsieren hun ledematen. Enkelen van hen hebben niks menselijks meer en lijken eerder iets uit een fantasyboek.

‘Nee!’ roept Henry nog voor ik kan reageren en er steekt meteen een

flinke rukwind op die me bijna omver werpt. Ik grijp me vast aan mijn beste vriend en kijk toe hoe een aantal van onze vijanden omgekegeld worden alsof er een reusachtige bowlingbal langs dendert.

De windkracht neemt in hoog tempo toe en voor ik het weet bevinden we ons in een enorme wervelwind, die alles in zijn pad in beweging zet en demonen om ons heen blaast alsof ze gemaakt zijn van papier.

Mijn blote armen prikken van de kou en aangezien ik geen tekenspullen bij me heb, ben ik nu zowel kwetsbaar als nutteloos. Als ik mijn evenwicht heb hervonden, duik ik vooruit om de anderen overeind te helpen. Door de storm is de kracht waarmee ze op de grond worden gehouden verbroken. Ik help Tristan op zijn benen en geef hem zijn gevallen bril aan. Jared en June staan alweer rechtop: hun vuisten gebald en met een strijdlustige blik in hun ogen.

Hoewel er allerlei demonen door de lucht vliegen, komt er wel een schaduw op ons af. Kwetsbaar als we zijn, maken we ons klaar voor een aanval. Dit moet vast een krachtige zijn, dat hij Henry's windkracht zo kan weerstaan.

Ik slik en doe een stap naar achteren. Jared en June stappen onmiddellijk beschermend voor mij en Tristan. We dragen onze pakken niet, geen maskers en geen van ons heeft een wapen bij zich.

De schaduw breekt los van de wind en stapt er doorheen alsof het niets meer is dan een zomerbriesje. Ik hap naar lucht als ik hem herken. Het is de jongen die ons heeft verraden!

'Wat moet je hier?' gromt Jared, die meteen een dreigende stap naar voren doet. Julian wuift met zijn hand en Jared wordt als een pop aan de kant gesmeten. Hij kan met moeite voorkomen dat hij zelf door de wind van Henry wordt opgeslokt en rolt door over het gras.

Holy shit, denk ik. Sinds wanneer kan Julian dit?

'Vrienden,' begint hij.

'Waag het ons zo te noemen, vuile verrader!' roept June, die haar broer voor een tweede keer overeind helpt en Julian de meest dodelijke blik toe- werpt die ik iemand ooit heb zien geven. Ik word er zelfs een beetje bang van.

'Alsjeblieft, luister naar me,' vervolgt onze vijand. Zijn gezicht is strak en

emotieloos, maar zijn ogen schitteren alsof er toch iets menselijks in zit.

‘Geef ons één goede reden,’ bijt Tristan hem toe. ‘Je hebt ons verraden. Je bent één van hen.’

‘Ja,’ geeft Julian toe. ‘Ik heb jullie verraden. Ik ben een van zijn onderdanen. Maar ik wil dit niet. Ik wil niet dat hij regeert.’

‘Klets niet,’ bromt Jared. ‘Jij bent niet te vertrouwen.’

‘Daar heb je gelijk in,’ verklaart Julian rustig, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. ‘Maar we hebben elkaar nodig om hem te stoppen. We moeten onze krachten bundelen. Als jullie Rosie terug willen zien...’ Hij pauzeert even en kijkt me direct aan. ‘Dan hebben jullie mij nodig.’

‘Donder op!’ roept Henry knarsetandend van de inspanning. ‘Jij bent echt het laatste wat we nu kunnen gebruiken!’

‘Hier gaan jullie spijt van krijgen,’ sist Julian. Zijn ogen schitteren duister. ‘Als jullie het zo willen spelen: ik heb jullie ditmaal niet aangevallen. De volgende keer pak ik jullie en dan zal ik niet zo aardig zijn! Mochten jullie van gedachten veranderen...’ Hij gooit me iets toe en een hartslag later stapt Henry vooruit. Met kracht wordt Julian de wervelwind in geslagen.

Voor mijn voeten landt een goudkleurige munt. Ik buk en pak hem op, de waarschuwingen in mijn hoofd negerend. Hij is iets groter dan een euro-munt en vele malen zwaarder. Er staat een symbool op dat ik niet ken en het voelt alsof de munt geladen is met een vreemd soort energie. Ik traceer het teken met mijn vinger. De munt ligt te tintelen in mijn handpalm en voelt koud en warm tegelijk. Bijna alsof het metaal leeft.

‘Wat heb je daar?’ vraagt Tristan. Ik laat hem de munt zien en zijn voorhoofd schiet in de kreukels. ‘Hou hem maar bij je,’ zegt hij uiteindelijk. Hij laat de munt in mijn uitgestoken hand vallen. ‘Die heeft hij je niet voor niets gegeven. Maar doe er wel voorzichtig mee, oké? Ik weet niet wat hij doet.’

Ik knik. ‘Wil je het niet uitzoeken?’

‘Natuurlijk wel, maar ik heb er geen tijd voor.’ Tristan veegt over zijn wang, die vies is van de modder.

Dan ineens is de wind verdwenen en is het veld om ons heen leeg. De bomen - als ze überhaupt nog bladeren hadden - zijn compleet kaal en hier

en daar ligt afval.

‘Dit was echt idioot,’ concludeert June. ‘Hoe komt hij er opeens bij om ons op te zoeken?’

‘Misschien heeft hij ons echt nodig.’ Al denkend loopt Tristan naar een bankje en gaat hij zitten. ‘Het kan zo zijn dat hij echt niet krachtig genoeg is... Je hoorde hoe er over hem gesproken werd. Hij was volgens de grote baas echt een nul. Maar nu liet hij krachten zien die hij ons nooit getoond heeft.’

‘Hij heeft wel over meer gelogen, dus dit verbaast me niks!’

‘Hey, gaat het wel?’ Ik ga naast Tristan zitten.

‘Jawel, hoor. Hoezo?’

‘Je keek even moeilijk, alsof je pijn had.’ Bezorgd kijk ik hem aan.

Tristan schudt zijn hoofd. ‘Het is niks, een oude blessure waar ik een beetje last van kreeg toen dat monster ons op de grond smeed.’

Met een hoofd vol zorgen ben ik in mijn bed gekropen. Ik heb nog even met Henry gesproken en we hebben samen wat uit de kleine supermarkt meegenomen. Hoewel hij voorstelde dat we het stapelbed zouden delen, heb ik nee gezegd. Ik wil even alleen zijn met mijn gedachten om alles een beetje op een rijtje te zetten. Wel ben ik blij dat lucht tussen ons enigszins geklaard lijkt. Het voelde goed om er eens uit te gooien wat me écht dwars zit. Ik voel me zo’n mislukking. Gelukkig hebben we onze onenigheid uitgesproken, al zit het me nog steeds niet helemaal lekker.

De gedachten blijven maar in mijn hoofd rondspoken en met de minuut wordt het lastiger om in slaap te vallen.

Na een uur malen stap ik uit bed en zet ik de waterkoker aan voor een kop thee. Het is ijskoud in mijn blokhut en ik zie door het raampje dat het flink is gaan sneeuwen.

De warme mok verwarmt mijn verstijfde vingers en ik nestel mezelf in kleermakerszit op de uitgezakte bank. Er beginnen zich allemaal beelden in mijn hoofd te vormen, dus zet ik de mok snel neer en trek ik mijn schetsboek naar me toe. Als vanzelf beginnen mijn handen over het papier te vliegen, waardoor er een tekening ontstaat.

Wanneer ik klaar ben, heb ik een heel tafereel getekend. Fronsend probeer ik te ontcijferen wat het allemaal betekent. En dan herken ik haar: Petra! Ze moet vast nog leven!

Met trillende handen pak ik mijn telefoon en zoek ik haar op in mijn contacten. Bellen op dit tijdstip wordt vast niet gewaardeerd, dus ik stuur haar een berichtje. Meteen verschijnen er twee vinkjes. Het is in ieder geval afgeleverd. Hopelijk ziet ze het, want ik moet dringend met haar praten.

Een paar uur later schrik ik wakker. Ik lig half in een deken gewikkeld op de bank met mijn schetsboek tegen mijn wang geplakt. Mijn mok staat nog halfvol op de grond. Ik ontwar mezelf en stap rillend op de koude houten vloer. Tijd om het toilet op te zoeken.

Uit mijn kleine verzameling spullen trek ik de enige dikke trui die ik heb meegenomen. Het fleece kriebelt in mijn neus als ik hem over mijn hoofd trek en zodra ik mijn haar - met hier en daar nog een vaal vleugje turquoise - in een knot bovenop mijn hoofd heb gebonden, steek ik meteen mijn handen in mijn zakken om op te warmen. Ik schuif mijn voeten in mijn kistjes en neem niet de moeite mijn veters te strikken.

Buiten is het landschap alle tinten wit die je maar kunt bedenken. Als het zo doorzet hebben we voor het eerst sinds jaren weer een witte kerst. Net nu de halve wereld in puin ligt.

De verse sneeuw knerpt onder mijn voeten en ik ben blij dat de toilet-faciliteiten niet heel ver van mijn boomblokhut liggen. In het kleine stenen gebouwtje komt het licht flikkerend tot leven en helaas: ook hier is het stervenskoud. Mijn billen vriezen bijna vast aan de bril als ik ga zitten.

Op de terugweg kom ik June tegen. Ik slof haar tegemoet en begroet haar. Ze ziet eruit alsof ze vannacht onder een vrachtwagen heeft gelegen.

‘Hey, Steph,’ begroet ze me krakend. In het grijze ochtendlicht ziet haar huid er grauw uit.

‘Goedemorgen,’ geeuw ik. ‘Heb jij een beetje kunnen slapen?’

‘Nee, ik dacht dat een tentdoek wel voldoende moest zijn om Jareds gesnurk buiten te houden. Die gast heeft een heel bos omgezaagd vannacht.’

‘O, dus dát waren die spookgeluiden vannacht,’ grap ik.

‘Het kan ook mijn gebibber geweest zijn. Jemig, wat is het koud. Ik mis die leegstaande gebouwen van de afgelopen tijd bijna. Ik ga vandaag nog verkassen naar een van die huisjes.’

‘Ja, ik ben ook bijna aan mijn bed vastgevroren’ Ik sla mijn armen om mezelf heen om op te warmen. ‘Hey, June?’

‘Ja?’

‘Ik heb weer wat getekend.’ Haar suffe blik is meteen verdwenen en maakt plaats voor een optimisme dat ik al een tijdje niet meer echt heb gezien. Logisch, want er is al minstens twee weken geen nuttig streepje uit mijn potloden gekomen.

‘Wat is het? Mag ik het zien?’ vraagt ze. Ik knik en wenk haar mee te komen naar mijn huisje.

We stampen onze schoenen schoon voordat we naar binnen gaan. Vergeleken met de vrieskou buiten is het binnen heerlijk warm. Ik zoek mijn tekenspullen bij elkaar en geef ze aan June om te bekijken. Ik ga zelf thee zetten. ‘Wil jij ook?’

‘Lekker,’ antwoordt June. Ze bestudeert de tekening met aandacht.

Terwijl ik wacht tot het water kookt, pak ik mijn telefoon tevoorschijn. Ik heb nog geen reactie van Petra gehad en zo te zien heeft ze het ook nog niet gelezen. Verder heb ik alleen wat onbenullige meldingen op social media.

‘En dit is je baas?’ vraagt June. Ze is overeind gekomen en heeft plaats genomen aan het tafeltje. Ik schuif een dampende mok thee naar haar toe en schuif ook een stoel naar achteren om te gaan zitten.

‘Ja, dat denk ik wel.’ Ik neem de tekening weer van haar over en wijs de verschillende elementen aan waar ik Petra aan herken. ‘Ik heb haar al een berichtje gestuurd, maar nog geen antwoord. Ik denk dat we haar moeten zoeken. Ze kan ons vast helpen.’

‘Ik denk dat je gelijk hebt.’ June kijkt me aan over haar mok. ‘Als we iets hebben geleerd is het wel dat we jouw gave niet links moeten laten liggen.’ Ik glimlach voorzichtig terug. Dan verdwijnt Junes gezicht achter mijn beslagen brillenglazen.

De hete vloeistof brandt onmiddellijk op mijn tong en snel haal ik de mok van mijn mond.

‘Gaat het?’ vraagt June, haar hoofd een beetje schuin en haar grote ogen vragend.

Ik knik en sta snel op om een glas koud water te pakken. Echt, het is maar goed dat hete thee je tong niet kan wegbijten, want anders had ik nu alleen nog maar een stompje over. Zo vaak overkomt dit me.

‘Misschien kunnen we je gave triggeren, waardoor je nog meer ziet,’ denkt June hardop, als ik weer tegenover haar ben gaan zitten. Ik haal mijn schouders op. Dat zouden we inderdaad kunnen proberen.

‘Wanneer kwamen Jared en jij achter jullie gave?’ probeer ik. Ik probeer al een tijdje meer over June te weten te komen. Ik zou dolgraag een hechtere band met haar willen opbouwen, want ik mis het hebben van veel goede vrienden om me heen. June houdt echter makkelijk de boot af. Het is alsof ze het niet wil - of kan.

‘O, toen we jong waren al,’ wuift ze mijn vraag weg. ‘Hoe zullen we het aanpakken? Moet je in een trance? Of in gevaar zijn, of...?’

Ik schud mijn hoofd en neem voorzichtig nog een slokje thee. De warme vloeistof glijdt over mijn ruwe tong en is inmiddels eindelijk een beetje drinkbaar.

‘Het komt wanneer het komt,’ leg ik uit. ‘Ik heb nog maar weinig momenten gehad waarbij ik gewoon kon gaan zitten en het kon afdwingen.’